

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

29 ABRIL 2020 - DIMECRES III DE PASQUA / A - NÚM. 37

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera

Ijn 1, 5-2,

La sang de Jesús ens deixa nets de tot pecat

· Salm responsorial

SI 102

R. Beneix el Senyor, ànima meva

· Vers abans de l'evangeli

Mt 11, 25

Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills els misteris del Regne

· Evangeli

Mt 11, 25-30

Veniu a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar

SANTORAL

Santa Caterina de Siena, patrona d'Europa

Sant Ramon de Fitero

Sant Robert

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Família Badia-March

- Agraïment:

Per tots els que estan treballant en primera línia durant aquesta pandèmia

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, aquests dies heu pogut veure que un dels accents que ha anat sortint en els meus escrits ha estat el desig de construir comunitat. Fixeu-vos que, moltes vegades, quan es parla de l'Església es parla exclusivament del clergat, prenent-ne una part per el tot. I això vol dir que alguna cosa hem fet malament com a comunitat. Cal replantejar-nos, seriosament, com ho hem de fer per mostrar-nos al món en tota la nostra plenitud i fer-los entendre que tots els cristians som Església, cada un amb una vocació específica. Caldrà, doncs, que cada membre de l'Església, segons la vocació que ha rebut, miri què ha de fer per construir aquesta comunitat, per sentir-se part de la gran família de l'Església. Si volem realment que el cristianisme i el missatge de l'evangeli continuï essent una bona nova per aquest segle XXI, ens hem d'arremangar i posar-nos a treballar. Hem de construir junts un projecte comú, i sentir la urgència d'una veritable conversió de la nostra Església, i del nostre poble, per fer que tots tinguem clara la necessitat de la salvació que ve del Crist. Quan nosaltres estarem convençuts del que som, del que fem i del que vol Déu de nosaltres, potser llavors, i només llavors, tornarà a valer la pena mirar-se a la comunitat dels creients en Jesucrist. Potser llavors, i només llavors, algú podrà escriure sorprès de nosaltres, el mateix que van escriure al segle II d'aquell petit grup de cristians que van sorprendre al món, en la carta a Diognet: «Perquè viuen en ciutats gregues o bàrbares, segons la sort que ha correspost a cadascú, i s'adapten al vestit, al menjar, als hàbits i als costums de cada país, però tenen una manera especial de comportar-se que és admirable tal com ho reconeix tothom, sorprenent». El món torna a necessitar d'una sorpresa, d'un esdeveniment fundant, i nosaltres tenim tots els elements per fer-ho. I fer-ho bé. Només ens falta una cosa: Atrevir-nos-hi i posar-nos confiadament en mans de Déu.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Mt 11, 25-30)

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment, ningú no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera».

COMENTARI

L'evangeli d'avui té un missatge molt clar. Cal posar-se confiadament en mans de Déu i fer de la nostra vida una lloança a través dels nostres actes i amb les nostres paraules: «Us enalteixo Pare...». No hauríem de deixar passar cap dia sense admirar-nos de les meravelles de Déu, com ho han fet els senzills. Us n'adonariu com canviarien les nostres vides si cada dia enlloc d'omplir el cap de lamentacions, tinguéssim el cor ple d'agraïment per un Déu que s'ha fet home en Jesucrist. Si dediquéssim més temps per escoltar a l'etern fet finit que em diu: «Veniu a mi els qui esteu cansats i afeixugats...». No caiguem en la vanitat de voler aparentar que som més forts del que veritablement som, o de voler aparentar que no tenim necessitat dels altres i de Déu. Perquè si el Pare ho ha posat tot a les mans de Jesús, per què ho volem fer tot sense tenir en compte el que ell faria, el que ell diria? Per què tenim tanta por a esdevenir veritables deixebles del Crist? No mesurem més i convertim-nos en testimonis alegres de l'amor de Déu.